21/10/2023

Μητροπολίτης Σουηδίας: “Ιεραποστολή και Επανευαγγελισμός στις Σκανδιναυϊκές Χώρες”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Για την “Ιεραποστολή και τον Επανευαγγελισμό στις Σκανδιναυϊκές Χώρες” μίλησε στην εισήγησή του στο Ιερατικό Συνέδριο της Ι. Μητροπόλεως Γερμανίας ο Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας. “Χρειαζόμεθα την υποστήριξη των πολιτειακών και ομογενειακών φορέων, για την απρόσκοπτη συνέχιση της διακονίας μας στο εξωτερικό, την άλλη Ελλάδα εκτός Ελλάδος, την Μεγάλη Ελλάδα εκτός συνόρων”, είπε

μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω ολόκληρη η εισήγηση:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Γερμανίας κ. Αυγουστίνε,

Θεοφιλέστατοι Άγιοι Αρχιερείς,

Αγαπητοί Πατέρες και Αδελφοί εν Χριστώ,

Με ιδιαίτατη χαρά και τιμή εδέχθην την πρόσκληση του σεπτού Ποιμενάρχου σας, Σεβ. **Μητροπολίτου Γερμανίας** κ. Αυγουστίνου, για να σας καταθέσω τις ταπεινές σκέψεις και την εμπειρία μου, στην ταπεινή ποιμαντική διακονία μου σε τόπους, έξω από τα γεωγραφικά όρια της ιδιαιτέρας πατρίδος μας, της Ελλάδος.

Προτού ξεκινήσω την εισήγησή μου, θα ήθελα να αναφερθώ επ’ ολίγον στο πρόσωπο του Μητροπολίτου σας, του πολυσεβάστου Ιεράρχου της Μητρός Εκκλησίας, καθώς το όνομά του ταυτίζεται με την Ιερά σας Μητρόπολη, όχι μόνον ως κατασταθείς ποιμενάρχης αυτής, αλλά και διότι από την πρώτη στιγμή της ιδρύσεώς της (5 Φεβρουαρίου 1963), υπήρξε κληρικός της, ως διάκονος έως το 1964, Πρεσβύτερος έως το 1972, Επίσκοπος Ελαίας έως το 1980 και από το

Νοέμβριο του 1980 έως σήμερα ως ποδηγέτης αυτής.

Σε όλα αυτά τα χρόνια, ο σεβάσμιος, αναγνωρισμένος απ᾽ όλους γεραρός Ιεράρχης του Οικουμενικού Πατριαρχείου, κατέστη πνευματικός χειραγωγός εις Χριστόν, ευεργέτης οικονομικός της Ι. Μητροπόλεως, μη φειδόμενος κόπων, μόχθων και χρόνου.

Πρωτεργάτης μεγαλεπιβόλων οικοδομημάτων, ιδρυτής ιερών ναών, ιερών μονών, πνευματικών κέντρων, χειροτονητής πολυαρίθμων κληρικών, αναδείξας, μεταξύ αυτών, και πλείστους όσους αρχιερείς της Πρωτοθρόνου Εκκλησίας.

Για το πολύπλευρο, πολυποίκιλο και διδακτικό για όλους εμάς έργο του Αγίου Γερμανίας, ασφαλώς επιλήψει με ο χρόνος διηγούμενον. Σε όσα ενδεικτικώς ανέφερα, πρέπει να προσθέσουμε την φροντίδα του για την σύσταση σχολείων, γλώσσης, κατηχητικών, βυζαντινής μουσικής, ενώ επέτυχε, επίσης, την

αναγνώριση της Ι. Μητροπόλεως ως νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, το 1974.

Στο πρόσωπό του, τόσο οι Έλληνες, όσο και οι Γερμανοί και πρόσωπα άλλων εθνικοτήτων, που κατέφυγαν στη Γερμανία, αναζητώντας ένα καλύτερο αύριο, ήδη από το έτος 1960, σε κέντρα εμπορίου και πνεύματος, όπως στη Λειψία, το Αμβούργο και το Μόναχο, με παρουσία λογίων, όπως ο Ευγένιος Βούλγαρης και ο Νικηφόρος Θεοτόκης, βρήκαν την ενσαρκωμένη αγάπη, την αδελφοσύνη και την ενότητα.

Ο αεικίνητος Ιεράρχης πέτυχε την αληθινή συνεργασία μετά του Ιερού Κλήρου και του λαού, αναπτύσσοντας σχέσεις αμοιβαίας κατανοήσεως, πηγαίου σεβασμού, διότι από νωρίς κατενόησε ότι, με αυτές τις αρετές, θα ευημερήσει η Εκκλησία και το Γένος μας.

Κατόρθωσε, λοιπόν, ο πολιός και σεβάσμιος Μητροπολίτης Γερμανίας να δώσει σάρκα και οστά στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Γερμανίας, να την φέρει εκ του μη όντος εις το είναι, να την καταστήσει ζώσα, με κύρος σταθερό και ισχυρό και δίκαια να θεωρείται ο θεμελιωτής της εν Γερμανία Ορθοδόξου Εκκλησίας των νεωτέρων χρόνων!

Με αυτές τις ολίγες εισαγωγικές σκέψεις, που προέρχονται από την ευγνωμονούσα καρδία μου και αφού ευχαριστήσω, αρχής γενομένης, τον Πρωτοσυγκελλεύοντα της Ι. Μητροπόλεως, Θεοφιλ. Επίσκοπο Αριανζού κ. Βαρθολομαίο, για την συνεργασία και την όλη προετοιμασία της ενταύθα επισκέψεώς μου, και όλους τους αγαπητούς Πατέρες και Αδελφούς, για την τιμητική συμμετοχή και παρουσία σας, θα επιχειρήσω να σας παρουσιάσω το θέμα της εισηγήσεώς μου, που τιτλοφορείται: «Ιεραποστολή και Επανευαγγελισμός στις Σκανδιναυϊκές Χώρες».

Το Ορθόδοξο βίωμα και ήθος

Επιτρέψτε μου, αρχικώς, να καταθέσω στην αγάπη σας και να μοιρασθώ μαζί σας λίγες εισαγωγικές σκέψεις, ξεκινώντας από όσα κατά καιρούς και κατά την πολυχρόνιον ιερατικήν και υπερτριακονταετή Πατριαρχία Του, σε πλείστες όσες περιπτώσεις, έχει επισημάνει ο Παναγιώτατος **Οικουμενικός Πατριάρχης** κ.κ.

Βαρθολομαίος, αναφερόμενος στην διακονία των Ιερέων, ιδιαιτέρως σε όλους εμάς που διακονούμε στην Διασπορά.

Ο Πνευματικός ημών Πατήρ επισημαίνει ότι μία από τις πρώτες προτεραιότητες που πρέπει να θέτουμε στην διακονία μας, είναι να διατηρούμε ζωντανό στην καρδιά του ποιμνίου μας το διακριτικό γνώρισμα των Ορθοδόξων από τους υπολοίπους ανθρώπους, δηλαδή **το Ορθόδοξο βίωμα και ήθος**.

«Θεοῦ καί ἀνθρώπου, φυσικοψυχικοῦ κόσμου πρός τό θεῖον καί πνευματικόν, πρός τούς Ἁγίους τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι ζοῦν, ἂν καί δέν περιφέρουν πλέον τό σαρκικόν σῶμα τους, αὐτό τό ὡραῖον καί βαθύ μυστήριον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς κοινωνίας τοῦ κόσμου τούτου μετά τοῦ ἁγίου ἄλλου», λέγει ο Πατριάρχης του Γένους.

Τονίζει, ότι πρέπει να αναδεικνύεται το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ώστε να αντιλαμβανόμεθα ότι από αυτό αντλούμε δύναμη και αγιασμό.

Η αναγκαιότητα της μαρτυρίας του βιώματος

Ένα επιπλέον μήνυμα που μάς διδάσκει ο Πρωτεύθυνος της Ορθοδοξίας είναι η αναγκαιότητα της μαρτυρίας του βιώματος, μέσα από τον σύνδεσμο της αγάπης. Είναι ένας λόγος που εναρμονίζεται με την Ευαγγελική προτροπή: «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστέ, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. 13,35).

Σημειώνει χαρακτηριστικά η Σεπτή Κορυφή της Ορθοδοξίας: «διά νά μετάσχῃ αὐτῆς (δηλαδή της αγάπης) εἰς ἕνα κόσμον αἰωνίας ἀγάπης πρός ὅλα τά πρόσωπα, ἀνθρώπινα καί θεῖα, ἐν συνειδήσει τῆς ταυτότητος καί τῆς ἑτερότητος, ἀλλά καί τῆς μοναδικότητος ἑκάστου», αφού ο σύγχρονος κόσμος «ἐστερημένος τῆς ἀγάπης καί ζῶν εἰς τόν ἀσφυκτικόν κλοιόν τοῦ ἀτομισμοῦ καί τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, μόνον ἀπό Θεόν, ἀγαπῶντα ἀπροϋποθέτως καί ὑποδεχόμενον ἀσώτους μέ ἀνοικτάς ἀγκάλας, δύναται νά ἐλκυσθῇ».

Συστατικό στοιχείο μιας τέτοιας αγάπης είναι η **ανιδιοτέλεια**, η προστασία και η **ενότητα** «ὡς θεμελιώδεις προϋποθέσεις τῆς ἀτομικῆς, πνευματικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καί ὁμογενειακῆς προόδου». Αυτή είναι η οικουμενικότητα, που ξεκινά από τους οικείους της πίστεως και επεκτείνεται σε όλους τους Ορθοδόξους χριστιανούς, ανά τον τετραπέρατο κόσμο!

Βασικός παράγοντας επιτυχίας των Ελλήνων της Διασποράς

Σύμφωνα με τον Οικουμενικό Πατριάρχη, βασικός παράγων και ένα από τα

συστατικά στοιχεία της προόδου και επιτυχίας των **Ελλήνων στην Διασπορά,** είναι ο προηγηθείς μετανάστης Κληρικός: «οἱ ἀγῶνες, αἱ θυσίαι καί τά ἐπιτεύγματα τοῦ ὁποίου παρέχουσιν ἀπτόν κριτήριον τῆς αὐθεντικότητος καί τῆς ἀκεραιότητος τῆς ἱερωσύνης».

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κυρός Ιάκωβος

Στην μεγάλη αυτή λίστα των «μεταναστών» Κληρικών, πρέπει εξαιρέτως να μνημονευθεί ο **μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κυρός Ιάκωβος,** εις εκ των μεγάλων ευεργετών και του ομιλούντος, για τον οποίο χαρακτηριστικά αναφέρει ότι: «ἦτο πλήρης ἀγάπης καί πίστεως, μία φωτεινή προσωπικότης μέ ἐκκλησιαστικόν ἦθος καί φρόνημα, μέ θέλησιν ἡ ὁποία ἠξιοποίει τό πνεῦμα, καθώς εἶχε θέσει ἅπαντα τά ἐφόδια αὐτοῦ, τό πνεῦμα καί τήν θέλησίν του εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ μεγάλου πάθους, τοῦ πάθους τῆς δημιουργίας, τῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Γένους».

Θεωρώ μεγάλη ευλογία την δυνατότητα, η οποία μού εδόθη, να μαθητεύσω πλησίον σπουδαίων Αρχιεπισκόπων Αμερικής, αρχής γενομένης από τον ήδη μνημονευθέντα μακαριστό Ιάκωβο, ο οποίος, χάριν της εξ αυτού χορηγηθείσης υποτροφίας, μού παρείχε την δυνατότητα της αποκτήσεως περισσοτέρων γνώσεων, σε ανώτατο επίπεδο, μέσα από την έρευνα σε μεταπτυχιακό και διδακτορικό πεδίο, και περί του οποίου συνέγραψα και πόνημα με τίτλο: «Dean James A. Coucouzes as a Model of Priesthood: Archbishop Iakovos' Tenure at the Annunciation Cathedral of New England (1942-1954)».

Στην συνέχεια, συνανεστράφην με τον πρ. Αρχιεπίσκοπο Αμερικής κ. Σπυρίδωνα και κατόπιν με τον επίσης πρ. Αρχιεπίσκοπο Αμερικής κ. Δημήτριο, τον οποίο είχα και Καθηγητή στην Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού Βοστώνης.

Όλοι τους, με τα χαρίσματα και την προσωπικότητά τους, επέδρασαν στην ποιμαντική του ομιλούντος, ώστε να τεθούν τα θεμέλια μιας διακονίας στις Η.Π.Α., με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του εκεί Ελληνισμού, τα οποία, όμως, επέδρασαν θετικώς και απετέλεσαν τα εχέγγυα, ώστε, όταν η Μήτηρ Εκκλησία εκάλεσε τον υποφαινόμενο στην διαποίμανση της Ι. Μητροπόλεως Σουηδίας και πάσης Σκανδιναυΐας, υπήρχε ήδη το υπόβαθρο για την έναρξη της αρχιερατικής του διακονίας στις Βόρειες Χώρες.

Έχοντας, λοιπόν, στην σκέψη μου αυτά τα βασικά και θεμελιώδη συστατικά, εδέχθην την πρόταση του σεπτού Ποιμενάρχου σας, για να εκφράσω τις ταπεινές μου σκέψεις γύρω από την ταπεινή μου διακονία στην Σκανδιναυΐα.

Η ιεραποστολή είναι εντολή του Κυρίου μας

Αδελφοί και Πατέρες,

Η ιεραποστολή είναι εντολή του Κυρίου μας προς τους μαθητές Του, πριν από την Ανάληψή Του στους ουρανούς: «κηρύξατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός, καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Μία εντολή, η οποία ξεκινά από τους Αποστόλους και θα εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι της συντελείας των αιώνων.

Εκείνοι πρώτοι εκήρυξαν και την διέδωσαν, χωρίς να υπολογίζουν κόπους και θυσίες, όπως λίαν ευστόχως περιγράφει ο Απόστολος των Εθνών Παύλος: «ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι…» (Ἑβρ. ια΄ 33 – ιβ΄ 2).

Στο ίδιο πνεύμα αυτοθυσίας και αυταπαρνήσεως συνέχισαν οι Πατέρες της Εκκλησίας, μέχρι σήμερα. Αυτή η εντολή στέφθηκε με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, στους συνηγμένους στο υπερώον μαθητές «ἐπί τό αὐτό», την ημέρα της Πεντηκοστής. «Λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος Ἁγίου Πνεύματος ἐφ’ ὑμᾶς καί ἔσεσθε μάρτυρες ἐν Ἰερουσαλήμ καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς».
Πνευματοφόροι πλέον και Θεοκήρυκες οι Απόστολοι, ξεκίνησαν, να διαδώσουν αυτό που τόσο ευστόχως περιγράφει ο Ευαγγελιστής της αγάπης Ιωάννης ο Θεολόγος: «ὅ ἦν ἀπ’ ἀρχῆς, ὅ ἀκηκόαμεν, ὅ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς» (Α΄ Ἰωάν. 1,1).

Αυτό το μήνυμα, δηλαδή, της αγάπης, της καταλλαγής, της ειρήνης, της συγγνώμης και κυρίως της ελπίδος, καλούμαστε να μεταφέρουμε, σ’ έναν κόσμο, ο οποίος, πριν τον ερχομό του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, ζούσε σ’ ένα πνευματικό σκοτάδι, όπως το περιγράφει ο μεγαλοφωνότατος των Προφητών Ησαΐας: «ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα» (Ἡσ. θ΄, 1-2).
Έτσι κι ο Επίσκοπος, από την ημέρα της χειροτονίας του, καλείται να γίνει το φως, όπως του υπενθυμίζει η ευχή, όταν λαμβάνει τα δικηροτρίκηρα, για να ευλογήσει τον λαό, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Κυρίου προς τους Αποστόλους: «οὕτω λαμψάτω τό φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. ε΄, 16-18).

Μία τέτοια φωνή άκουσε και ο ομιλών, τον Μάιο του 2014, ευρισκόμενος και

διακονώντας την **Ομογένεια της Βοστώνης**, ως Προϊστάμενος του Καθεδρικού της Ναού και καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης, την φωνή του Αυθέντου κα Δεσπότου, του Οικουμενικού Πατριάρχου και της περί Αυτόν Αγίας και Ιεράς Συνόδου, η οποία τον εξέλεξε Επίσκοπο, για να διαποιμάνει το ποίμνιο της Μητρός Εκκλησίας στην Σκανδιναυΐα.

Εκλήθην, δηλαδή, ως νεότερος Απόστολος, με ιερατική εμπειρία 25 ετών, με τις ταπεινές μου γνώσεις και δυνάμεις, με ένθεο ζήλο για προσφορά και εργασία, χωρίς χρονικά πλαίσια και περιορισμούς, να διακονήσω τους αδελφούς μας στις Βόρειες Χώρες και όλους όσοι διψούν, να γνωρίσουν τον πολύτιμο θησαυρό της Ορθοδοξίας.

Το έργο δύσκολο, η αποστολή θεία, οι ποιμαντικές ανάγκες πολλές και μεγάλες, ιδιαιτέρως, αν αναλογιστείτε ότι στις χώρες που περιλαμβάνει η κληρωθείσα μοι Επαρχία, δηλαδή, Σουηδία, Νορβηγία, Δανία, Ισλανδία και Γροιλανδία, διακονούσε τότε μόνον ένας κληρικός!

Αμέσως, λοιπόν, την χαρά της **εκλογής, χειροτονίας και ενθρονίσεως,** διεδέχθη η αγωνία για την παραλαβή, τόσο των διοικητικών υποχρεώσεων, όσο και των ανθρώπων, των ψυχών που περιμένουν πάντοτε από κάθε τι το νέο, την αλλαγή προς το καλύτερο.

Πλείστοι όσοι προβληματισμοί διακατείχαν την καρδιά και την σκέψη του υποφαινομένου, όπως λόγου χάριν: πόσοι και ποιοί θα είναι οι πρόθυμοι συνεργάτες στο έργο, πόσοι είναι οι πιστοί που εκκλησιάζονται, αν υπάρχουν επίτροποι, ιεροψάλτες, εθελοντές με διάθεση προσφοράς, αλλά και παράλληλα, πώς είναι το ξένο θρησκευτικό περιβάλλον, οι σχέσεις των Ορθοδόξων με τις άλλες εθνότητες, με τους μη Ορθοδόξους κληρικούς και λαϊκούς, και φυσικά με τους εκασταχού πολιτειακούς παράγοντες.

Όλα αυτά τα ερωτηματικά δημιουργούν μία, αναμφίβολα, προβληματική ατμόσφαιρα για τον κάθε κληρικό, πολύ δε περισσότερο για τον Επίσκοπο, στην προσπάθεια ενάσκησης του ιεραποστολικού του έργου.

Ταυτοχρόνως, όμως, θα τολμούσα να είπω, ότι είναι και μία ευλογημένη πρόκλησις, όπου κάθε ιεραποστολή πρέπει να συνεχίσει, ή να διορθώσει τυχόν κακώς κείμενα, ώστε οι άνθρωποι να ευθυγραμμισθούν με την ευθεία οδό του Κυρίου μας, όπως ο Ίδιος διεκήρυξε: «ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰωάν. 14,6).

Η δεκάχρονη αρχιερατική διακονία

Θα ήθελα, Αδελφοί και Πατέρες, να σας καταθέσω, ότι, στην δεκάχρονη περίπου αρχιερατική μου διακονία, διεπίστωσα ότι η θεολογική κατάρτισις, το δημιουργικό πνεύμα, η οικουμενική διαύγεια, η ευγένεια, η ταπείνωσις, η απλότης, σε συνδυασμό με την πιστότητα στα κελεύσματα της Μητρός Εκκλησίας, είναι εχέγγυα, τα οποία συμβάλλουν στην αναγνώριση από πλευράς του ποιμνίου, της καλής διαθέσεως για την βελτίωση και την πνευματική του αναγέννηση.

Με την χάρη του Τριαδικού Θεού και τις προσευχές του Παναγιωτάτου και των Αδελφών κληρικών τε και λαϊκών, ηξιώθη η τοπική μας Εκκλησία να επανδρωθεί με δώδεκα κληρικούς, από έναν που διακονούσε το 2014, όπως προανέφερα στην αγάπη σας, και βεβαίως συνεχής είναι η μέριμνα για την ανεύρεση νέων και ικανών, που ποθούν να ακολουθήσουν τον ιερατικό βίο, και τους οποίους πάντοτε προτρέπω, να έχουν και τα ανάλογα τυπικά εφόδια, ώστε να αντιλαμβάνονται τα μηνύματα των καιρών, και να ανταποκρίνονται στις σύγχρονες απαιτήσεις των ανθρώπων, που είναι πολλές και διαρκώς αυξανόμενες.

Από αρχαιοτάτων χρόνων, γνωρίζουμε ότι οι Έλληνες ξενιτεύονταν, ενώ μαζί τους έπαιρναν τους εφέστιους θεούς τους, ενώ από τις πρώτες φροντίδες στον τόπο εγκαταστάσεώς τους, ήταν το στήσιμο βωμού και η δημιουργία ναού, γύρω από τον οποίο έπηγαν τις εστίες τους. Ο εφέστιος θεός της Μητροπόλεως ήταν και ο προστάτης της αποικίας. Γύρω από το ιερό ξετυλίγονταν και η ζωή των ξενιτεμένων.

Έτσι και σήμερα, δεχόμεθα αιτήματα ανθρώπων, που έχουν την διάθεση, να αποκτήσουν ενορία, όμως η πρώτη και ασφαλής προϋπόθεσις, την οποία θέτουν υπ’ όψιν τους, είναι η εξασφάλισις εφημερίου, αφού εκείνος είναι που, με την δυναμικότητα και την εργασία του, θα δώσει ζωή, θα υλοποιήσει και θα πραγματώσει την επιθυμία του ποιμνίου του.

Δοξάζω τον Θεό, διότι μού χάρισε καλούς Κληρικούς, οι περισσότεροι των οποίων προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στην Εκκλησία ως εθελοντές, αφού ταυτοχρόνως υπηρετούν ως ιατροί, καθηγητές, κρατικοί υπάλληλοι και ασφαλώς ορισμένοι εξ Ελλάδος υπηρετούντες με απόσπαση.

Από τον μακαριστό προκάτοχό μου Μητροπολίτη πρώην Αμασείας κυρό Παύλο, παρέλαβα τον Καθεδρικό Ναό Αγίου Γεωργίου Στοκχόλμης, το Ναό του Αποστόλου Παύλου Ουψάλης, το Ναό της Αγίας Τριάδος Γκέτεμποργκ και το Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Όσλο, ο οποίος, επί της ταπεινής μου διακονίας,

ανυψώθη σε Μητροπολιτικό, αφού πλέον στη Νορβηγία, λειτουργούν και τρεις νέες ενορίες, στο Σταβάγκερ, το Μπέργκεν και το Τρόντχαϊμ.

Συνολικώς, μέχρι σήμερα, ιδρύθησαν **10 νέες ενορίες, στις 6 που υπήρχαν μέχρι το 2014,** ενώ εξασφαλίσαμε τη νομική αναγνώριση (religious status) στην Ισλανδία και αναμένουμε την ολοκλήρωση των σχετικών διαδικασιών στην Σουηδία και την Δανία.

Παράλληλα, στο χρονικό αυτό διάστημα των δέκα τελευταίων ετών, μεριμνήσαμε για την εκ βάθρων αποκατάσταση του Καθεδρικού Ναού Αγίου Γεωργίου Στοκχόλμης, την πρώτη στα 130 χρόνια λειτουργίας του, καθώς και την τοποθέτηση τοιχογραφιών εις αυτόν.

Επίσης, απεκαταστάθη εκ βάθρων ο Μητροπολιτικός Ναός Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Όσλο, και τοποθετήθησαν εις αυτόν τοιχογραφίες.
Εκ βάθρων απεκαταστάθη και το Ησυχαστήριο του Αγίου Νικολάου στο Ρέττβικ της Σουηδίας, το οποίο ίδρυσε ο μακαριστός ιεραπόστολος π. Ευσέβιος Βίττης και εδωρήθη στην Ι. Μητρόπολη το Νοέμβριο του 2014.

Σε όλες τις Ενορίες γίνονται οι επεμβάσεις που χρειάζονται, ώστε να παραμένουν όλοι οι χώροι ασφαλείς και λειτουργικοί, προς εξυπηρέτησιν των πνευματικών αναγκών των χριστιανών μας.
Κοινή συνείδηση της Εκκλησίας είναι η αναφορά του όλου εκκλησιαστικού Σώματος στην Θεία Λειτουργία της Αγίας Τραπέζης, για να συνάγονται οι πιστοί και να τρέφονται από τον «Ἄρτον τῆς Ζωῆς» καί τό «Καινόν Πόμα», καθώς ενώνονται μεταξύ τους και με την Κεφαλή του Σώματος που είναι ο Χριστός.

Αυτή η προέκταση της Αγίας Τραπέζης στον κόσμο, προεκτείνει και την Εκκλησία, στην εκπλήρωση της πνευματικής της αποστολής, διότι οι λαοί, καθώς συνάγονται περί την Αγία Τράπεζα υπερβαίνουν τις εθνικές, πολιτικές, πνευματικές και κοινωνικές διασπάσεις του κόσμου και βιώνουν την κοινωνία της πίστεως.

Παράλληλα, αντιλαμβανόμεθα και την ανάγκη της υπάρξεως κατοικιών για τους Ιερείς, γι᾽ αυτό προέβημεν στην ανέγερση «πρεσβυτερίων», ώστε να μην επιβαρύνονται με έξοδα ενοικίου η Ι. Μητρόπολις και οι Ιερείς μας.

Μία τέτοια ανάγκη, καταφέραμε κα θεραπεύσαμε και για την ίδια την Ιερά Μητρόπολη, η οποία δεν διέθετε Μητροπολιτική Κατοικία από της ιδρύσεώς της και η οποία έγινε πραγματικότης, με την συνδρομή και συμβολή προσώπων που γνωρίζουν και συμπαρίστανται στο έργο μας και τα οποία ευγνωμόνως ευχαριστούμε.

Ασφαλώς, θα πρέπει να λαμβάνουμε υπ᾽ όψιν το γεγονός ότι η **αθεϊστική προπαγάνδα**, η κήρυξις χωρισμού Εκκλησίας από το Κράτος, η δήμευσις εκκλησιαστικής περιουσίας, ο διωγμός αντιφρονούντων πιστών και άλλες πολλές καταστάσεις, διόγκωσαν τις μεταναστευτικές τάσεις των Ορθοδόξων λαών σε κράτη της Δυτικής Ευρώπης, αλλά και στον λεγόμενο Νέο Κόσμο.
Επομένως, στις υφιστάμενες παλαιές Ορθόδοξες κοινότητες, **προσετέθησαν μεγάλες ομάδες οικονομικών και ιδεολογικών μεταναστών, οι οποίοι διεκήρυτταν την Ορθόδοξη παρουσία στις χώρες αυτές, με την ίδρυση νέων κοινοτήτων.**

Βεβαίως, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι κανονικό δικαίωμα υπερορίου δικαιοδοσίας στην Ορθόδοξη Εκκλησία έχει μόνον το Οικουμενικό Πατριαρχείο, σύμφωνα με τους Κανόνες 9, 17 και 28 της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, γι᾽ αυτό και ουδέποτε εξεχώρησε ή ανεγνώρισε οιαδήποτε άλλη ιεροκανονική παρουσία στην Διασπορά, εκτός της Αφρικανικής Ηπείρου, που παραχωρήθηκε στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας, με την έκδοση Πατριαρχικής και Συνοδικής Πράξης.

Όλα αυτά, εντάσσονται στο πνεύμα της διακονίας, όπως το βιώνουμε και στην Σκανδιναυΐα και για το λόγο αυτό ευκαίρως ακαίρως, τονίζουμε ότι ο θερισμός πολύς, οι δε εργάται ολίγοι. Θέλουμε ανθρώπους, με διάθεση για προσφορά και ιεραποστολική κλίση!

Στην πατρίδα μας, όπως και στις Χώρες που ζούμε, ο όρος **εξωτερική ιεραποστολή,** σημαίνει την προσπάθεια του ευαγγελισμού μόνο των ιθαγενών της Αφρικής, της Κορέας, του Μεξικού και όπου αλλού.

Δυστυχώς, κάποιοι συμπατριώτες μας δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι, σε κάθε γωνιά της γης, υπάρχουν χιλιάδες Ελληνορθόδοξοι, άλλοι οργανωμένοι, όπως σε Αμερική, Ευρώπη και Αυστραλία, και άλλοι διεσκορπισμένοι και ξεχασμένοι, έχουν ανάγκη από πνευματική καθοδήγηση και επανευαγγελισμό, για να μην γίνονται βορά των διαφόρων «προβατόσχημων λύκων», αιρετικών ή αλλοθρήσκων, ακόμη και θύματα εγκατάλειψης, κινδυνεύοντας να χάσουν τις ψυχές τους.

Κάθε φορά που οι ναοί μας είναι ανοιχτοί, δεχόμεθα επισκέψεις πολλών ξένων, οι οποίοι αρχικώς, από περιέργεια για το κτίσμα, άλλοι γιατί γνωρίζουν την Ελληνική Ιστορία και έχουν επισκεφθεί την πατρίδα μας, και άλλοι διότι αναζητούν το αληθινό βίωμα, περιμένουν ν᾽ ακούσουν ρήματα ζωής αιωνίου.

Αυτή είναι μία ενδεικτική περίπτωση, που μαρτυρεί, πόσο ευεργετική είναι η παρουσία της Εκκλησίας, όχι μόνον για τους ξένους, αλλά και για τους Έλληνες που βρίσκονται για χρόνια μακριά από την πατρίδα και ξέχασαν, τί θα πει Εκκλησία, Ιερεύς, Ιερά Μυστήρια.

Είναι τραγικό, όμως αληθινό, ότι πολλοί έχουν χάσει την επαφή, ακόμη και με τις οικογένειές τους, ζώντας σε μια νέα κατάσταση αδιαφορίας και αλλοτριώσεως.
Χρειαζόμεθα την υποστήριξη των πολιτειακών και ομογενειακών φορέων, για την απρόσκοπτη συνέχιση της διακονίας μας στο εξωτερικό, την άλλη Ελλάδα εκτός Ελλάδος, την Μεγάλη Ελλάδα εκτός συνόρων, όπως συνηθίζω να λέγω.

Η Εκκλησία στην Διασπορά είναι σημείο αναφοράς

Η Εκκλησία στην Διασπορά είναι σημείο αναφοράς, συναντήσεως, τις Κυριακές, τις μεγάλες εορτές και τις Εθνικές επετείους. Οι Έλληνες ενωμένοι κάνουμε θαύματα, προκαλώντας την εκτίμηση και τον θαυμασμό των ξένων, εύκολα όμως προσβαλλόμεθα από το μικρόβιο της διαιρέσεως, σε τέτοιο βαθμό, που κάποιοι συμπατριώτες μας αισθάνονται πως, ακόμη και αν συνέβαλον στην ίδρυση ή ανοικοδόμηση μιας ενορίας, έχουν δικαιώματα, ώστε σε μία περίπτωση, να κλειδώσουν την πόρτα του ναού και να μην επιτρέψουν στον Ιερέα, που διένυσε χιλιόμετρα, να λειτουργήσει. Η Θεία Λειτουργία φυσικά ετελέσθη έμπροσθεν του ιερού ναού!

Αυτή η ατυχής περίπτωση μάς οδήγησε στην επίσπευση της διαδικασίας, που είχαμε θέσει ως μία από τις προτεραιότητες της διακονίας μας και η οποία ολοκληρώθηκε, στοχεύοντας στην διοικητική αναδιάρθρωση των ενοριών μας, οι οποίες πλέον υπάγονται και ιδιοκτησιακώς πλέον στην Ιερά Μητρόπολη.

Κάτι, που, επίσης πρέπει να αναφέρουμε και που δυσκολεύει τους Έλληνες της Διασποράς, αλλά και τους ζημιώνει, είναι πολλές φορές η υποχώρησή τους στο θέμα της γλώσσας. Να μιλούνται δηλαδή μόνον οι τοπικές γλώσσες, ξεχνώντας την γλώσσα των Πατέρων τους.

Η χρήση της Ελληνικής μάς βοηθά, να κατανοούμε την Θεία Λειτουργία και να διαβάζουμε το Ευαγγέλιο στην γλώσσα που εγράφη πρωτοτύπως. Είναι και αυτή μια υψηλή διακονία στην Διασπορά, αφού στην Σκανδιναυΐα ζούμε την διάθεση πολλών νέων, γηγενών Σουηδών ή άλλων εθνικοτήτων, οι οποίοι επιθυμούν να ενταχθούν στην Ορθόδοξη Εκκλησία και ήδη μιλούν ή έχουν ξεκινήσει να μαθαίνουν την Ελληνική γλώσσα και ήδη 200 και πλέον εξ αυτών έγιναν Ορθόδοξοι, είτε δια βαπτίσματος, είτε δια χρίσματος, την τελευταία δεκαετία!

Κατανοώντας τη σπουδαιότητα, αλλά και την αναγκαιότητα αυτή, προχωρήσαμε στην έκδοση της μεταφράσεως της Θείας Λειτουργίας του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, στην Σουηδική γλώσσα, μαζί με το Ελληνικό πρωτότυπο και την Αγγλική μετάφραση.

Επίσης, προέβημεν σε μια ειδική έκδοση στην Σουηδική γλώσσα, για τα παιδιά της

προσχολικής ηλικίας. Ακολούθως, εκδώσαμε το πόνημα του μακαριστού Γέροντος π. Ευσεβίου Βίττη, με τίτλο «ΑΝΑΒΑΣΕΙΣ», το οποίο μετεφράσθη και στην Σουηδική γλώσσα, ενώ ετυπώθη και διανέμεται η εν Στοκχόλμη Πατριαρχική Επίσκεψις του 2019 και η δίγλωσση έκδοσις του Ακαθίστου Ύμνου στην Ελληνική και Σουηδική γλώσσα.

Οι ανωτέρω εκδόσεις πραγματοποιήθηκαν με την συμβολή του Οργανισμού της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος και την φιλάδελφη προς τούτο συνδρομή του Γενικού Διευθυντού αυτής, Πανιερ. Μητροπολίτου Φαναρίου κ. Αγαθαγγέλου.

Στις εκδόσεις αυτές της Ι. Μητροπόλεως, θα πρέπει να προστεθούν και τα πονήματα του ομιλούντος, που είναι καρποί πολυχρονίου επιστημονικής ερεύνης, και αφορούν σε ανέκδοτες πηγές περί του βίου και της ποιμαντικής και συγγραφικής διακονίας του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως.

Το έργο διαδόσεως του Ευαγγελικού μηνύματος και του επανευαγγελισμού των προσώπων, μάς οδήγησε στην ίδρυση και λειτουργία της ιστοσελίδος της Ι. Μητροπόλεως στο Facebook, όπου αναρτάται το μηνιαίο πρόγραμμα των Θείων Λειτουργιών, τα κηρύγματα των Κυριακών και οι Επισκοπικές Εγκύκλιοι, οι διάφορες δράσεις της τοπικής μας Εκκλησίας, ενώ, αντιλαμβανόμενοι τις ανάγκες της εποχής, προχωρήσαμε και στην αναμετάδοση ραδιοφωνικών εκπομπών και Θείων Λειτουργιών μέσω του Metropolis of Sweden Podcast.

Η επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχη

Στην τόνωση του θρησκευτικού μας συναισθήματος, αναμφίβολα συνέβαλε **η επίσκεψις του Οικουμενικού Πατριάρχου, για πρώτη φορά στην Ισλανδία** , το 2017, και στην έδρα της Μητροπόλεως, το 2019, στους εορτασμούς της 50ετηρίδος από της ιδρύσεως της ταπεινής μου Επαρχίας, η οποία συνεδυάσθη με την διοργάνωση της πρώτης Κληρικολαϊκής Συνάξεως, τα εγκαίνια του Μουσείου Ελληνοχριστιανικής Κληρονομιάς, που βρίσκεται στις εγκαταστάσεις του Καθεδρικού Ναού Στοκχόλμης, κυρίως, όμως, από τους επιστηρικτικούς πνευματικούς και πατρικούς λόγους του Παναγιωτάτου προς όλους μας.

Επιλέγω, να κλείσω την εισήγησή μου, δανειζόμενος την κατακλείδα του δευτέρου απολογητικού λόγου του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, περί του λειτουργήματος του Ιερέως (J. – P. Migne, Patrologia Graeca, τόμ. 35, στ. 408-513). Γράφει χαρακτηριστικώς ο μεγάλος Ιεράρχης και Οικουμενικός διδάσκαλος της Εκκλησίας: «Γιά νά ξεχωρίσω τά πράγματα καί γιά ν’ ἀπαλλαγῶ ἀπό τόν φόβο τῆς

ἀναλήψεως τῆς ἐξουσίας, θά μποροῦσε νά μέ βοηθήσει καί ὁ νόμος τῆς ὑπακοῆς, γιατί ὁ Θεός μέ τήν ἀγαθότητά του ἀνταμείβει τήν πίστη καί καταρτίζει σέ τέλειο ἡγέτη ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος στήριξε τό θάρρος του σ' αὐτόν καί ἀποθέτει ὅλες τίς ἐλπίδες ἐπάνω του· στόν κίνδυνο ὅμως τῆς ἀνυπακοῆς δέν γνωρίζω ποιός θά μποροῦσε νά εἶναι βοηθός ἤ ποιός θά εἶναι ὁ λόγος πού θά μοῦ ἐνέπνεε θάρρος. Γιατί ὑπάρχει φόβος μήπως ἀκούσω γι' αὐτούς πού μᾶς ἐμπιστεύθηκαν ὅτι, «τίς ψυχές τους θά τίς ζητήσω ἀπό τά χέρια σας» (Ἰεζ. 3,18) καί «ὅπως μοῦ ἀρνηθήκατε νά γίνετε ἡγέτες τοῦ λαοῦ μου, ἔτσι καί ἐγώ θά ἀπομακρυνθῶ ἀπό σᾶς καί δέν θά εἶμαι πλέον γιά σᾶς βασιλιάς» (Ὡσ. 4,6)· καί «καθώς δέν ὑπακούσατε στά λόγια μου, ἀλλά μοῦ γυρίσατε μέ σκληρότητα τήν πλάτη σας καί ἀπειθαρχήσατε στίς ἐντολές μου, ἔτσι θά κάνω κι ἐγώ ὅταν θά μέ ἐπικαλεσθεῖτε· δέν θά προσέξω τότε τήν προσευχή σας καί οὔτε θά ἀκούσω τά αἰτήματά σας» (Ψαλμ. 100,1)».
Αυτά τα λόγια είθε να μην τα ακούσουμε από τον δίκαιο κριτή, που όσο κι αν τον δοξάζουμε για το έλεός Του, συμφωνούμε όμως και με την δικαία κρίση Του.

Συνεχίζει ο Άγιος Γρηγόριος: «Ἀλλά ἐπιστρέφω καί πάλι στήν ἱστορία καί ἐξετάζω προσεκτικά τούς πιό ἔνδοξους ἀπό τούς παλαιούς καί βρίσκω ὅτι ἀπό ὅσους ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ἀνέδειξε ὡς προεστούς ἤ προφῆτες, ἄλλοι μέν ὑπήκουσαν πρόθυμα στήν κλήση, ἄλλοι πάλι δέχθηκαν τη δωρεά ὕστερα ἀπό ἀναβολές καί δισταγμούς· καί καμία δέν θεωρήθηκε ἀξιοκατάκριτη, οὔτε ἡ δειλία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐδίστασαν, οὔτε ἡ προθυμία ὅσων ἔσπευσαν. Γιατί οἱ μέν πρῶτοι σεβάστηκαν τό μέγεθος τῆς ἀποστολῆς, οἱ δεύτεροι πάλι ἀκολούθησαν ἐπειδή πίστεψαν σ' αὐτόν πού τούς κάλεσε. Ὁ Ἀαρών ἦταν πρόθυμος, ὁ Μωϋσῆς ὅμως δίσταζε· ὁ Ἡσαΐας ὑπάκουσε μέ προθυμία, ἀλλά ὁ Ἱερεμίας φοβήθηκε τό νεαρό τῆς ἡλικίας του καί δέν τόλμησε νά γίνει προφήτης, προτοῦ λάβει ἀπό τό Θεό καί ὑπόσχεση καί δύναμη ἀνώτερη ἀπό τήν ἡλικία του.

«Μέ αὐτές τίς σκέψεις», γράφει ὁ ἅγιος, «γαληνεύω καί λίγο – λίγο αἰσθάνομαι νά ὑποχωρεῖ καί νά μαλακώνει ἡ ψυχή μου ὅπως τό σίδερο, καί παίρνω τό χρόνο ὡς συνεργό στις σκέψεις μου καί ὡς καθοδηγητή τίς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ, στις ὁποῖες ἀφιέρωσα ὁλόκληρη τη ζωή μου. Γι' αὐτό καί δέν ἀπειθαρχῶ καί δέν ἀντιλέγω (Ἡσ. 50,5), ὅπως λέει ὁ Κύριός μου, ὅταν καλοῦμαι ὄχι γιά νά ἀναλάβω ἀξίωμα, ἀλλά γιά νά σφαγῶ ὡς πρόβατο (Ἡσ. 53,7)· ἀλλά σκύβω ταπεινά καί ἀσπάζομαι μέ ταπείνωση το δυνατό χέρι τοῦ Θεοῦ (Α΄ Πέτρ. 5,6) καί ζητῶ νά συγχωρηθῶ γιά τήν πρώτη μου καθυστέρηση καί ἀνυπακοή, ἐάν βέβαια αὐτό θά μοῦ καταλογισθεῖ ὡς σφάλμα. Ἐσιώπησα μέν, ἀλλά δέν θά σωπαίνω πάντα. Ὑποχώρησα μέν γιά λίγο μέχρι νά γνωρίσω καλά τόν ἑαυτό μου καί νά παρηγορηθῶ γιά τή θλίψη μου· ἀλλά τώρα δέχθηκα νά ὑψώνω τόν Κύριο ἐνώπιον τῆς σύναξης τῶν πιστῶν καί νά δοξάζω τόν Θεό ἀπό τή θέση τῶν πρεσβυτέρων. (Ψαλμ. 106,32) Ἄν ἐκεῖνα ἦταν ἀξιοκατάκριτα, αὐτά ἐδῶ ἀξίζουν τή συγγνώμη».

Αγαπητοί Αδελφοί και Πατέρες,

Αναμφίβολα, ο καθένας από εμάς που διακονούμε την εκτός συνόρων πατρίδα, έχει να καταθέσει αναρίθμητες ποιμαντικές εμπειρίες. Ταπεινώς θεωρώ, ότι το βαθυστόχαστο κείμενο του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, με το οποίο επέλεξα να κλείσω την εισήγησή μου, πρέπει να το μελετήσουμε, τόσο οι Κληρικοί, όσο και οι υποψήφιοι Κληρικοί, για να μην κακοποιείται το μυστήριο στα καθημερινά και ανθρώπινα, με τελικό σκοπό να κρατήσουμε ψηλά το χάρισμα, λαμπερό και φωτεινό στην καθημερινότητα, που να ακτινοβολεί στην αιωνιότητα. Ο Άγιος Γρηγόριος πίστευε, ότι ο Ιερεύς πρέπει να φροντίζει ακούραστα για το ποίμνιο, που του ενεπιστεύθη ο Χριστός, να είναι οπλισμένος με την αυτοθυσία και τον ηρωϊσμό των Μαρτύρων, τον ζήλο των Προφητών, την αγιότητα των Αποστόλων και την αρετή των Πατέρων.

Ευχαριστώντας και πάλι τον Άγιο Γερμανίας για την καθόλα τιμητική του πρόσκληση, του Θεοφιλεστάτους Αδελφούς Αρχιερείς και όλους εσάς Πατέρες, για την χαρά της συναναστροφής και την υπομονή σας, να ακούσετε τις ταπεινές μου σκέψεις, εύχομαι τα έτη όλων σας πολλά, καρποφόρα, υγιεινά, ειρηνικά, ο δε λόγος του Αγίου Γρηγορίου, να γίνει για όλους μας αφορμή αναζωπυρώσεως του χαρίσματος και απαρχή μιας περισσότερο συνειδητής ιερατικής ζωής και διακονίας, με ιεραποστολικό πνεύμα και ζήλο. Σας ευχαριστώ.